

Азъ се смутихъ и избѣгахъ засраменъ навънъ. Тамъ ме посрещна Шарко, нашето голѣмо овчарско куче, изправи се, лизна ме по лицето. Азъ сграбихъ кучето, прегърнахъ го и почнахъ да му шепна, като безуменъ :

— Шарко... Шарко... знаешъ ли, че азъ имамъ вече свидетелство — добро, хубаво свидетелство, самъ си го донесохъ отъ града... Минавамъ въ втори класъ... Ей, чувашъ ли — втори, втори класъ...

